

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Marciniak**

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) **Spółka jawna z siedzibą w miejscowości S.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 19.152,92 EUR (dziewiętnaście tysięcy sto pięćdziesiąt dwa euro 92/100);
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1.368,04zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem złotych 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 3.209zł (trzy tysiące dwieście dziewięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

/-/ SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 30 października 2015 r. powód – (...) spółka jawna z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od K. K. kwoty 76.980,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wykonał na zlecenie pozwanego usługi transportowe, w związku z czym wystawił faktury VAT w walucie Euro z przeliczeniem VAT według kursu NBP z dnia poprzedniego w stosunku do daty wystawienia faktury. Podniósł, że pozwany, mimo wezwania, nie zapłacił na jego rzecz należności wynikających z zawartych umów przewozu. Strona powodowa podała, że w niniejszej sprawie dochodzi należności w przeliczeniu na złote, a przeliczenia dokonała według kursu Euro, według którego przeliczana była stawka VAT na danej fakturze. Ponadto powód nadmienił, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się suma następujących kwot: 76.373,18 zł tytułem należności głównej oraz 606,92 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od tej należności wyliczonych od dnia następnego po terminie wymagalności należności z każdej faktury do dnia 26 października 2015 r.

W dniu 9 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 24 listopada 2015 r. pozwany złożył sprzeciw od wyżej wymienionego orzeczenia, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę tutejszemu Sądowi.

Pismem datowanym na dzień 12 czerwca 2016 r. powód zmienił powództwo wskazując, iż zamiast kwoty roszczenia wyrażonej w złotych, domaga się kwoty wyrażonej w walucie euro wraz ze skapitalizowanymi odsetkami na dzień 12 czerwca 2016 r. tj. w wysokości 19.152,92 Euro.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód – (...) spółka jawna z siedzibą w S. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Przedmiotem działalności powoda jest m. in. transport drogowy towarów pojazdami specjalizowanymi.

Pozwany K. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Firma (...), której przedmiotem jest działalność usługowa wspomagająca chów i hodowlę zwierząt gospodarskich.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: odpis z KRS powoda (k. 29-31 akt), wydruk z (...) dot. pozwanego (k. 68 akt).

W ramach prowadzonych działalności gospodarczych strony współpracowały ze sobą.

Współpraca stron polegała na tym, że pozwany telefonicznie, bądź za pomocą wiadomości SMS zlecał powodowi przewóz żywych zwierząt na trasie z Danii do W. lub z Holandii do Polski.

Powód przyjmując zlecenie, mailowo informował o tym pozwanego, przysyłając mu jednocześnie dane niezbędne do wykonania transportu tj. m.in. licencje kierowców wykonujących przewóz oraz licencję dopuszczenia środka transportu do przewozu żywych zwierząt – celem awizacji u nadawcy przesyłki.

Po doręczeniu przesyłek odbiorcom, powód wysyłał pozwanemu mailowo podpisane przez odbiorców listy przewozowe, po czym powód wystawiał faktury VAT i razem z listami przewozowymi przysyłał ją pozwanemu.

Dowód: zeznania współnika powodowej spółki (...) (00:11:14-00:19:29 protokołu z rozprawy z dnia 6 lipca 2016 r.).

Wykonując zlecenia pozwanego, powód wykonał usługi transportowe na niżej wskazanych trasach, wystawiając po ich zrealizowaniu faktury VAT tytułem umówionego między stronami przewoźnego:

- przewóz na trasie R. (Dania) – V. (Włochy), za które przewoźne w kwocie 4.797 Euro objęte zostało fakturą VAT nr (...) płatną do dnia 24 lipca 2015 r.,

- przewóz na trasie R. (Dania) – A. Luciana (Włochy), za które przewoźne w kwocie 4.797 Euro objęte zostało fakturą VAT nr (...) płatną do dnia 15 września 2015 r.,

- przewóz na trasie R. (Dania) – R. (Włochy), za które przewoźne w kwocie 4.797 Euro objęte zostało fakturą VAT nr (...) płatną do dnia 24 września 2015 r.,

- przewóz na trasie L. (Holandia) – M. (Polska), za które przewoźne w kwocie 2.706 Euro objęte zostało fakturą VAT nr (...) płatną do dnia 25 września 2015 r.,

- przewóz na trasie R. (Dania) – M. (Włochy), za które przewoźne w kwocie 4.797 Euro objęte zostało fakturą VAT nr (...) płatną do dnia 30 września 2015 r.

Wszystkie powyższe usługi transportowe powód wykonał na rzecz pozwanego, po czym przesłał mu wystawione tytułem przewoźnego faktury VAT wraz z podpisanymi przez odbiorców przesyłkami listami przewozowymi.

Pozwany nie zakwestionował doręczonych mu faktur. Nie zwrócił ich. Nie wnosił też o ich skorygowanie.

Dowód: listy przewozowe (k. 125-130 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 17 lipca 2015 r. (k. 40 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 8 września 2015 r. (k. 39 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 17 września 2015 r. (k. 38 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 18 września 2015 r. (k. 37 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 23 września 2015 (k. 36 akt), wiadomości SMS ujęte akcie notarialnym sporządzonym przez notariusza R. C. rep. A nr 4583/2016 (k. 136-138 akt), zeznania współnika powodowej spółki (...) (00:11:14-00:19:29 protokołu z rozprawy z dnia 6 lipca 2016 r.).

Pomimo upływu terminów płatności wyżej wymienionych faktur, pozwany nie zapłacił powodowi wskazanego w nich wynagrodzenia.

W związku z powyższym, powód pismem z dnia 16 października 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 18.173,80 Euro wraz z ustawowymi odsetkami w terminie do 19 października 2015 r. We wskazanej w wezwaniu kwocie ujęte zostały należności objęte fakturami VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...).

Powyższe wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 19 października 2015 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16 października 2015 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 41-42 akt).

W dniu 30 czerwca 2016 r. strony zawarły ugodę, w której pozwany oświadczył, że posiada wobec powoda zobowiązanie w łącznej kwocie 19.215,66 Euro oraz 1.368,04 zł, które jest w całości bezsporne i wymagalne. W załączeniu wskazano, iż zobowiązanie powoda w walucie EURO wynika z faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...) i (...) oraz odsetek za opóźnienie w płatności tych faktur.

W § 2 ugody strony ustaliły, że należną kwotę z tytułu kosztów procesu tj. 1.368,04 zł pozwany zapłacić miał powodowi w terminie do dnia 5 lipca 2016 r., zaś kwotę należności wyrażoną w Euro wraz z odsetkami naliczonymi na dzień podpisania ugody w 3 ratach w wysokości 4.803,92 Euro oraz ostatniej w wysokości 4.803,90 Euro, płatnych w następujących terminach do dnia 29 lipca 2016 r., 31 sierpnia 2016r., 30 września 2016 r., 31 października 2016 r.

Ponadto strony ustaliły, że naruszenie warunków ugody przez pozwanego powodowało, postawienie całej wierzytelności w stan wymagalności oraz prawo wierzyciela do naliczenia odsetek za opóźnienie.

Do dnia 6 lipca 2016 r. pozwany nie uiścił na rzecz powoda kwoty 1.368,04 zł, wynikającej z postanowień ugody zawartej przez strony.

Dowód: ugoda z dnia 30 czerwca 2016 r. (k. 139-142 akt), zeznania współnika powodowej spółki (...) (00:11:14-00:19:29 protokołu z rozprawy z dnia 6 lipca 2016 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron w zakresie niekwestionowanym przez stronę przeciwną, przesłuchania stron - w myśl art. 302 § 1 k.p.c. ograniczonego z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego do przesłuchania strony powodowej oraz zebranych w aktach sprawy - wyżej wymienionych - dokumentów prywatnych, urzędowych i ich poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocników procesowych stron kopii.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich moc dowodowa nie została przez żadną ze stron zakwestionowana. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.), a dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Sąd uznał też za wiarygodne zeznania współnika powodowej spółki (...), albowiem korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (faktury VAT, listy przewozowe, korespondencja SMS stron) w zakresie dotyczącym zawartych umów przewozu z pozwanym, wykonania ich przez powoda i braku zapłaty wynagrodzenia przez pozwanego, mimo upływu terminów płatności poszczególnych FV załączonych do pozwu.

Na rozprawie w dniu 6 lipca 2016 r. Sąd oddalił zgłoszone przez stronę powodowa wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny księgowości oraz informatyki, wystąpienie do właściwego Urzędu Skarbowego o zaświadczenie, jak w piśmie z dnia 12 czerwca 2016 r. oraz z zeznań świadków w osobach pracowników firm, wskazanych w piśmie z dnia 12 czerwca 2016 r., albowiem okoliczności na które zostały one powołane zostały już dostatecznie wykazane przez stronę powodową za pomocną innych dowodów, w tym m. in. ugodą stron z dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

W analizowanej sprawie powód dochodził od pozwanego wynagrodzenia z tytułu wykonania przez niego na rzecz strony pozwanej umów przewozu.

Umowa przewozu należy do zobowiązań wzajemnych, gdyż zobowiązanie zlecającego do zapłaty wynagrodzenia za wykonany przewóz jest odpowiednikiem zobowiązania przewoźnika do przewiezienia osób lub rzeczy na uzgodnione miejsce (art. 487§2 k.c.).

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie zlecającego obowiązek zapłaty przewoźnikowi wynagrodzenia, aktualizuje się po wykonaniu obowiązków umownych przez przewoźnika - tj. przewiezienia przesyłki na umówione miejsce i wydania jej adresatowi.

Strona pozwana podniosła w sprzeciwie, że nie zlecała powodowi żadnych usług przewozowych, za które wynagrodzenia powód dochodzi pozwem.

W takiej sytuacji, zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie ciążył obowiązek wykazania zakwestionowanych przez pozwanego okoliczności.

W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu sprostał.

Okoliczności zawarcia przez strony umów przewozu dokumentują bowiem załączone przez powoda do akt sprawy dokumenty w tym listy przewozowe opatrzone podpisami odbiorców potwierdzających odbiór towaru, wystawione przez powoda faktury VAT, wymieniona między pozwanym, a współnikiem powodowej spółki korespondencja SMS oraz zeznania współnika powodowej spółki. Przede wszystkim jednak na uwadze należało mieć, iż w dniu 30 czerwca 2016 r. strony podpisały ugodę, w które pozwany uznał roszczenie powoda i zobowiązał się do jego zaspokojenia.

Po wykonaniu zleconych przewozów, powód wystawił pozwanemu faktury VAT obejmujące należne mu przewoźne, uzgodnione wcześniej między stronami (czego pozwany nie kwestionował), a następnie doręczył pozwanemu wyżej wymienione faktury wraz z listami przewozowymi.

Znamiennym jest to, że pozwany nigdy nie zakwestionował otrzymanych faktur, nie zwrócił ich i domagał się ich skorygowania, co z pewnością uczyniłby gdyby faktury te nie obejmowały należnego powodowi wynagrodzenia za wykonanie zawartych między stronami umów. Pozwany jest bowiem przedsiębiorcą, a więc profesjonalistą, prowadzącym na własny rachunek działalność gospodarczą nastawioną na maksymalizację zysku, a co za tym idzie minimalizowanie kosztów jej prowadzenia. W takiej sytuacji, zgodnie z zasadami logicznego myślenia oraz doświadczenia życiowego, przypuszczać należy, że pozwany nie zaakceptowałby wystawienia mu faktur obejmujących usługi, za które nie miałby obowiązku zapłaty.

Z całą zaś pewnością zawarcie oraz wykonanie przedmiotu umowy potwierdzone zostało przez strony w ugodzie z dnia 30 czerwca 2016 r. Pozwany naruszył warunki tej ugody, nie wpłacając do dnia 5 lipca 2016 r. umówionej w niej kwoty, tym samym cała wierzytelność objęta ugodą, w tym w zakresie objętym pozwem, stała się natychmiast wymagalna.

W tym miejscu zaznaczyć tylko wypada, iż jak wynika z przedłożonych przez powoda potwierdzeń przelewów, pozwany dokonywał na rzecz powoda płatności wskazując należności z faktur objętych pozwem. Wpłaty te powód zaliczył także na wierzytelności wcześniej wymagalne. Mając przy tym na uwadze, iż po dokonaniu tych wpłat pozwany zawarł z powodem ugodę, w treści której potwierdził istnienie zobowiązania wynikającego z faktur objętych pozwem i zobowiązując się do jego zapłaty, uznać należało, iż pozwany zaakceptował dokonany przez powoda sposób rozliczenia zobowiązań pozwanego.

Nie budziło wątpliwości Sądu, iż w oparciu o art. 481 § 1 k.c. powód mógł domagać się od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie przewoźnego, które skapitalizował od dnia wymagalności każdej z faktur do dnia 12 czerwca 2016 r.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 774 k.c., art. 353§1 k.c. oraz wskazanych wyżej przepisów Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku, Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.368,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 963 zł, opłata sądowa od wniosku o udzielenie zabezpieczenia w wysokości 100 zł oraz wydatki związane ze sporządzeniem aktu notarialnego w wysokości 305,04 zł.

Ponadto, w punkcie 3. wyroku, Sąd na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 3.209 zł tytułem pozostałej części opłaty sądowej od pozwu, której powód nie był zobowiązany uiścić.

SSO Piotr Marciniak